

unge Par ned gennem Salen til Champagnegaloppens Tonebrus, mens Logerne oppe og nede fyldtes af Tilskuere.

I dette Øjeblik skred Karsten From henimod Jytte med sine lange, kattelette Skridt, standsede ærbødigt i nogen Afstand og bukkede.

Jytte rejste sig.

„Men Barn! . . . Vil du danse?“ udbrød Moderen med vildt forfærdede Øjne og greb hende i Kjolen.

„Ja, jeg har Lyst til at prøve, om jeg har glemt det. Men bliv endelig siddende, Mor! Jeg er her tilbage om et Øjeblik, og saa tager vi vel hjem?“

Karsten From var selv lige saa forbavset. Han havde kun inklineret for at faa et lovligt Paaskud til at nærme sig hende.

„Jeg er ganske forstumlet af Henrykkelse!“ sagde han paa Vejen til Balsalen. „Drømmer jeg eller er jeg vaagen? Vil De virkelig gøre mig den Ære at danse med mig?“

„Jeg har jo lovet det.“

Ved Indgangen til Salen standsedes de af en af Balinspektørerne, der høfligt bad dem om at vente til næste Dans, da Gulvet i Øjeblikket var aldeles overfyldt. Han anviste dem Siddepladser henne ved Væggen, hvor en Del af Teatrets Stolerækker var anbragte, og her satte de sig saa langt tilbage, at de kunde være nogenlunde ubemærkede.

Efter sin Sædvane begyndte Karsten From med at komplimentere Jytte for hendes Dragt; men da han saa en utaalmelig lille Rynke mellem hendes Bryn, stoppede han straks op og ærgrede sig over sin Dumhed. Han glemte bestandig, at hun ikke var som andre, og at hun navnlig var ganske utilgængelig for Smiger. Han havde engang troet, at det var af Koketteri, hun var saa overmodigt ligegyldig for sit Ydre og forsmaaede ethvert Toilettefif, f. Eks. den Pariserhæl under Skoene, der vilde have erstattet den manglende halve Tomme i Højden. Nu kendte han hende bedre. Hun var for stolt til at ville behage, for kysk til at ville friste. I hendes frimodige Øjekast var der ingen underfundig Beregning. Hendes Smil, der kunde være saa spotsk, men ogsaa saa sødmerigt, var ikke det Komediespil, som saa mange troede,